

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce: X
sídlem X
zastoupen advokátem Mgr. Martinem Rottou
sídlem Maiselova 38/15, Praha 1

proti

žalovanému: **Generální finanční ředitelství**
sídlem Lazarská 15/7, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2021, č. j. X

takto:

- I. Rozhodnutí Generálního finančního ředitelství ze dne 17. 3. 2021, č. j. X, se pro nezákonnost zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 17 902 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Martina Rotty.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo k odvolání žalobce změněno rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství (dále jen „OFŘ“) ze dne 15. 10. 2020, č. j. X. Toto rozhodnutí OFŘ bylo vydáno v přezkumném řízení dle zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, a jeho obsahem byla změna rozhodnutí OFŘ ze dne 20. 2. 2020, č. j. X, jímž OFŘ v odvolacím řízení přezkoumalo dva platební výměry Finančního úřadu pro Liberecký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 29. 11. 2018, č. j. X a č. j. X. Těmito platebními výměry správce daně vyměřil žalobci odvody za porušení rozpočtové kázně do Národního fondu ve výši 2 387 831 Kč, resp. do Státního fondu životního prostředí ve výši 403 639 Kč.
2. Ze soudu předloženého spisového materiálu plyne, že žalobce obdržel dotaci jednak od Ministerstva životního prostředí (dále jen „MŽP“), a to na základě rozhodnutí o poskytnutí dotace ze dne 26. 11. 2013, č. j. X, ve znění změnového rozhodnutí o poskytnutí dotace ze dne 15. 8. 2014, č. j. X (souhrnně jen „Rozhodnutí“), a dále od Státního fondu životního prostředí (dále jen „SFŽP“) na základě rozhodnutí ze dne 16. 4. 2013, č. X, a smlouvy ze dne 3. 12. 2013, č. X, ve znění dodatku č. 1 ze dne 20. 10. 2014 (souhrnně jen „Smlouva“). Finanční prostředky byly žalobci poskytnuty na realizaci projektu „TECHNICKÉ ZHODNOCENÍ STAVBY MC UNIVERSIUM ? LIBEREC KOLOSEUM“, konkrétně byla dotace poskytnuta na zateplovací stavební úpravy budovy. Dle Smlouvy poskytl SFŽP peněžní prostředky ve výši 887 167,65 Kč, což představuje 15 % celkových způsobilých výdajů, které činí 5 914 451 Kč. Dle Rozhodnutí poskytlo MŽP z prostředků Fondu soudržnosti peněžní prostředky ve výši 5 027 283,35 Kč, což představuje 85 % celkových způsobilých výdajů projektu. Žalobci skutečně vyplacená částka činila 4 757 601,01 Kč z Fondu soudržnosti a 839 576,65 Kč ze SFŽP.
3. Na základě podnětu MŽP zahájil správce daně u žalobce dne 3. 5. 2017 daňovou kontrolu, jejímž předmětem bylo zjištění skutečností rozhodných pro správné zjištění a případné stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně v souvislosti s prostředky poskytnutými na základě Rozhodnutí a Smlouvy. Ve zprávě o daňové kontrole správce daně konstatoval, že žalobce se dopustil porušení rozpočtové kázně tím, že nedodržel pět podmínek uvedených ve Smlouvě a Rozhodnutí. Tři z nich byly uvedeny jak ve Smlouvě, tak v Rozhodnutí. Jednalo se o předložení dokumentace k závěrečnému vyhodnocení akce (ZVA) do 30. 12. 2015, dále financování akce, kdy měly být poskytnuté finanční prostředky použity k úhradě příslušných nákladů nejpozději do 10 pracovních dnů od data jejich poskytnutí, a zákaz zřízení zástavního práva ve prospěch jiné osoby nejméně po dobu 5 let. Další porušení rozpočtové kázně dle Rozhodnutí spočívalo v nedodržení termínu realizace akce do 30. 9. 2014, v případě Smlouvy pak spočívalo v neprovedení finančního vypořádání poskytnuté dotace v souladu s rozpočtovými pravidly. Na podkladě těchto zjištění vydal správce daně shora označené platební výměry ze dne 29. 11. 2018.
4. OFŘ se v rozhodnutí ze dne 20. 2. 2020 v reakci na odvolání žalobce proti platebním výměrům ztotožnilo s kontrolními závěry správce daně týkajícími se konstatování porušení pravidel rozpočtové kázně, snížilo však výši stanovených odvodů za porušení rozpočtové kázně na částku 785 095 Kč do Národního fondu a na částku 183 094 Kč do SFŽP. Tento postup OFŘ odůvodnilo tím, že měl být zvolen odlišný způsob stanovení

výše odvodu za porušení podmínek předložení dokumentace k závěrečnému vyhodnocení akce, financování akce, zákaz zřízení zástavního práva a finanční vypořádání. Rozhodnutím ze dne 30. 9. 2020, č. j. 61138/20/7700-40500-501895, nařídil žalovaný přezkum uvedeného odvolacího rozhodnutí. Odvolací rozhodnutí ze dne 20. 2. 2020 žalobce rovněž napadl žalobou u zdejšího soudu. Ta však byla odmítnuta usnesením ze dne 21. 4. 2021, č. j. 59 Af 15/2020-64, jímž zdejší soud odkázal na správní judikaturu s tím, že tehdy napadené rozhodnutí bylo v důsledku níže popsaného postupu orgánů finanční správy změněno v přezkumném řízení, pročez odpadl předmět soudního řízení. Soud tehdy uvedl, že nová podoba rozhodnutí je obsažena v rozhodnutí vydaném v přezkumném řízení.

5. OFŘ tedy provedlo přezkumné řízení, v němž rozhodlo rozhodnutím ze dne 15. 10. 2020, č. j. 39516/20/5000-10480-712342. Na rozdíl od přezkoumávaného odvolacího rozhodnutí dospělo OFŘ na podkladě jemu dodatečně předložené dokumentace k závěru, že žalobce ve vztahu k Rozhodnutí neporušil stanovenou podmínku předložení podkladů k ZVA do 30. 12. 2015. Pokud jde o podmínku nezřízení zástavního práva, OFŘ upravilo výši za toto porušení stanoveného odvodu, když dle jeho názoru mělo být postupováno podle čl. VIII bodu 3 přílohy pokynu D-38. Ve prospěch žalobce OFŘ přihlédlo k tomu, že předmětná parcela, přestože byla zastavena, nebyla převedena na jinou osobu. Za porušení zákazu zastavení pozemku tak byl stanoven odvod do Národního fondu i do SFŽP ve výši 10% z poskytnuté dotace. Přezkumným rozhodnutím proto OFŘ snížilo vyměřený odvod do Národního fondu na částku 767 414 Kč, do SFŽP pak na částku 173 131 Kč.
6. K odvolání žalobce proti přezkumnému rozhodnutí OFŘ vydal žalovaný shora uvedené napadené rozhodnutí, jímž snížil stanovený odvod do Národního fondu na částku 740 446 Kč a do SFŽP na částku 163 970 Kč. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že finanční prostředky žalobci poskytly dva samostatné subjekty, a to v jednom případě na základě Rozhodnutí, ve druhém případě na základě Smlouvy. Tyto dokumenty nejsou identické, když každý z poskytovatelů stanovil vlastní podmínky poskytnutí finančních prostředků, přestože některé podmínky jsou v obou dokumentech obsahově stejné. Žalobce byl povinen dodržet podmínky Rozhodnutí i Smlouvy, nelze však dovozovat, že neporušení konkrétního ustanovení Rozhodnutí by mělo být zároveň i neporušením Smlouvy a naopak.
7. K výši odvodu za porušení podmínky Smlouvy ohledně předložení dokumentace k termínu ZVA do 30. 12. 2015 žalovaný uvedl, že princip výpočtu odvodu za porušení rozpočtové kázně byl OFŘ proveden správným způsobem, nesprávně však byla zvolena základna pro výpočet, když sazbu 0,25 % z poskytnuté částky za každý započatý kalendářní měsíc trvání protiprávního stavu neměla být aplikována na částku stanovenou Smlouvou (887 167,65 Kč), nýbrž na částku skutečně proplacenou (839 576,65 Kč), neboť daňová kontrola byla provedena po ukončení realizace projektu, a skutečně proplacená částka byla známa.
8. K otázce nedodržení podmínky zákazu zřízení zástavního práva ve prospěch jiné osoby žalovaný konstatoval, že žalobce akceptoval podmínku oddílu A) písm. c) Rozhodnutí a článku III bodu 5 písm. e) Smlouvy, že předmět podpory nebude zastaven ve prospěch jiné osoby nejméně po dobu 5 let od ukončení realizace akce. Projekt byl dokončen ke dni 30.

6. 2015, uvedená podmínka tedy byla v platnosti do 30. 6. 2020. Žalobce předmětnou parcelu zastavil s právními účinky zápisu do katastru nemovitostí ke dni 12. 10. 2016, pětiletý zákaz byl porušen v rozsahu 74 %. Polehčující okolností je, že parcela, na níž je příslušná stavba umístěna, nebyla po dobu 5 let převedena na jinou osobu. OFŘ bylo oprávněno zvýšit původně vyměřený odvod za toto pochybení, neboť cílem správy daní je správné zjištění a stanovení daně. Dle žalovaného však měla být i v tomto případě desetiprocentní výše odvodu stanovena z poskytnutých částek, jak je stanoveno v čl. VIII bodu 3 Přílohy Pokynu D – 38. Výše odvodu do Národního fondu za uvedené pochybení má proto činit 475 760,10 Kč, odvod do SFŽP činí 83 957,66 Kč. V případě zákazu zřízení zástavního práva se nejedná o podmínku stanovenou formou závazného indikátoru, kterým je v posuzovaném případě plocha zateplení konstrukce.
9. Žalovaný dále uvedl, že OFŘ postupovalo při stanovení procentní výše odvodu za porušení rozpočtové kázně dle Pokynu D – 38, při vyčíslení konečné výše odvodu však zvolilo chybnou základnu, tedy částku, kterou se poskytovatelé dle Rozhodnutí a Smlouvy zavázali poskytnout, namísto skutečně proplacené částky. Tohoto pochybení se OFŘ dopustilo nejen ve výše popsáných případech, ale i v případě stanovení výše odvodu za porušení podmínky týkající se „Finančního vypořádání“ dle Čl. III bodu 6 oddílu B písm. i) Smlouvy. Po odpovídající úpravě tak odvod za toto porušení činí 71 364,02 Kč. Žalovaný odkázal na správní judikaturu a uzavřel, že nepřiměřenou tvrdost postupu OFŘ neshledal. Žalobce se akceptací Smlouvy a Rozhodnutí zavázal k plnění podmínek v nich uvedených a nelze přehlížet skutečnost, že součástí předmětných dokumentů je oddíl týkající se „sankcí“, kterými bude postiženo jejich porušení.
10. S tvrzením žalobce, že jednal v dobré víře ve správnost svého postupu, když byl kontrolními orgány v tomto směru utvrzován, se žalovaný neztotožnil. Pokud by měl žalobce jednat v dobré víře, musel by poskytovatel dotace vydat konkrétní ujištění, které mohlo v příjemci dotace vzbudit legitimní očekávání, že jeho postupy jsou v souladu s pravidly poskytnuté dotace. Takovéto ujištění však SFŽP ani MŽP žalobci nevydaly. Pokud se poskytovatel dotace v rámci své kontrolní činnosti nevyjádřil v tom směru, že v postupu příjemce dotace neshledal nesrovnalosti, nemůže žalobce z mlčení poskytovatele dovozovat správnost svého postupu. Právě na základě provedené kontroly ze strany poskytovatele správce daně zahájil daňovou kontrolu. Další podmínkou pro shledání dobré víry žalobce je skutečnost, že se příjemce dotace nedopustí zjevného porušení platné právní úpravy, což žalobce nesplňuje, protože porušil více podmínek Smlouvy i Rozhodnutí. Při vyměření odvodu za porušení rozpočtové kázně dále nelze zohlednit majetkové poměry daňového subjektu, ani případnou likvidační výši odvodu. Cílem odvodu za porušení rozpočtové kázně je navrátit zpět do státního rozpočtu prostředky, které nebyly využity v souladu s podmínkami, které jsou pro čerpání těchto prostředků stanoveny.

II. Žaloba

11. Žalobce v podané žalobě uvedl, že z hlediska jeho právní jistoty je neakceptovatelné, že napadené rozhodnutí je již čtvrtým rozhodnutím v řadě. Přes opakované přezkoumávání se žalovaný nevypořádal s odvolacími důvody žalobce, rozhodl na základě nesprávné aplikace právních předpisů a nepostupoval v souladu se zásadou proporcionality. Původně správcem daně stanovené odvody představují zcela flagrantní porušení zásady proporcionality i principu ochrany důvěry adresátů ve správnost aktů veřejné moci.

Žalobce konstatoval, že jeho žaloba směřuje jak k bodům, které byly změněny napadeným rozhodnutím, tak k bodům, které zůstaly napadeným rozhodnutím nezměněny.

12. K otázce překročení termínu realizace akce žalobce uvedl, že termín byl Rozhodnutím (po prodloužení) stanoven do dne 30. 9. 2014. O další prodloužení termínu realizace akce požádal žalobce dopisem ze dne 30. 9. 2014, a to do 31. 12. 2014, a dále dopisem ze dne 5. 12. 2014, do 30. 6. 2015. Na základě těchto žádostí byl žalobce opakovaně telefonicky i písemně utvrzován, že MŽP počítá s prodloužením termínu, což je doloženo kontrolním protokolem SFŽP ze závěrečné kontroly realizace projektu konané dne 3. 11. 2015. V něm je uvedeno, že skutečný termín ukončení realizace projektu připadá na den 30. 6. 2015. Toto datum potvrdil žalobci v emailové korespondenci také projektový manažer SFŽP X. Žalobce jednal v dobré víře ve správnost úředního postupu a považoval uvedené datum za relevantní písemný doklad pro prodloužení akce. Z uvedeného kontrolního protokolu SFŽP plyne, že realizace projektu proběhla bez nedostatků.
13. Za toto porušení byl žalobci vyměřen odvod do Národního fondu ve výši 251 364,17 Kč, tj. 5 % z celkové částky dotace poskytnuté z Fondu soudržnosti, tedy dle OFŘ z částky ve výši 5 027 283,35 Kč. Žalobce nesouhlasí ani s určením výše odvodu, neboť nelze vycházet z částky poskytnuté dotace ve výši 5 027 283,35 Kč. Je naopak třeba vyjít z částky 4 757 601,01 Kč, která byla žalobci skutečně vyplacena. OFŘ navíc mělo při stanovení výše odvodu za uvedené pochybení vycházet z ustanovení čl. III. odst. 1 Přílohy Pokynu č. GFŘ-D-38 ze dne 14. 1. 2019, podle kterého by výše odvodu činila maximálně částku ve výši 107 046 Kč (odvod 0,25 % z poskytnuté částky za každý započatý měsíc trvání protiprávního stavu).
14. K otázce porušení podmínky financování akce žalobce uvedl, že OFŘ sice s odkazem na princip proporcionality snížilo původně správcem daně stanovený odvod na 1 % z částky dotace použité po stanoveném období, tj. na odvod ve výši 13 321,01 Kč do Národního fondu (z použité částky 1 332 101,01 Kč) a 2 350,76 Kč do SFŽP (z použité částky 235 076,65 Kč), nicméně žalobce s uvedeným porušením nesouhlasí. V dobré víře se pokoušel dojednat se SFŽP u dvou dotčených faktur jejich úhradu formou uznání zápočtu pohledávek vůči dodavateli. O tomto záměru informoval zástupce SFŽP. Žalobci bylo ze strany SFŽP sděleno, že zápočet plateb lze realizovat pouze na základě žádosti o zápočet, kterou musí SFŽP schválit. Na základě tohoto doporučení žalobce vyhotovil žádost ze dne 29. 2. 2012, dopisem ze dne 13. 11. 2015 však bylo žalobci v rozporu s předchozím ujištěním sděleno, že SFŽP žádosti nevyhověl. Žalobce proto dopisem ze dne 24. 11. 2015 požádal SFŽP o ústní projednání nastalé situace. Dne 26. 11. 2015 se schůzka se zástupci SFŽP uskutečnila a žalobci zde bylo přislíbeno, že pokud v nejbližší době, nejlépe do 15 pracovních dnů, dojde k úhradě dotčených faktur dodavateli, bude tato platba ze strany SFŽP považována za řádně provedenou a vůči žalobci nebude ze strany SFŽP uplatňována žádná sankce, případně pouze symbolická. Žalobci bylo ze strany SFŽP přislíbeno, že o tomto ujednání bude sepsán a žalobci zaslán zápis, který však žalobce nikdy neobdržel.
15. Dle žalobce tak nejde o zásadní porušení dotačních podmínek, neboť o svých krocích informoval SFŽP, jakožto kontrolní a dohlížecí orgán, který v postupu žalobce v průběhu

realizace projektu nespatořoval žádná pochybení. Podle názoru žalobce tímto postupem způsobené prodlení žalobce s platbou faktur nelze považovat za porušení Rozhodnutí či Smlouvy. Čl. 11 Smlouvy stanoví pravidla pro stanovení konkrétní částky, která má být vrácena, podle kterých má SFŽP zejména zohlednit míru nesplnění daného závazku a dopad na plnění základního účelu. Žalobce očekával kompetenci SFŽP, závaznost a správnost jeho postupu ohledně otázky možného započtení. Pokud SFŽP pochybil, je na státu, aby nesl následky takového pochybení. Dle Ústavního soudu je podstatou uplatňování veřejné moci v demokratickém právním státu princip dobré víry jednotlivce ve správnost aktů a postupů veřejné moci.

16. V případě nedodržení povinností žalobce stanovených v oddílu B) bodu 1 písm. b) Rozhodnutí o poskytnutí dotace, kam patří i uvedené porušení, mělo MŽP ve smyslu oddílu C) bodu 3 Rozhodnutí poslat žalobci urgenci s termínem dalších 10 pracovních dnů po doručení výzvy. Teprve nesplnění povinnosti v náhradní lhůtě by následně mohlo být řešeno jako podezření na nesrovnalost. Žalobce však nikdy žádnou takovou urgenci neobdržel. Současně je v daném ustanovení upraveno, že nedodržení povinnosti stanovené v oddílu B bodu 1 písm. b) není neoprávněným použitím prostředků podle § 3 písm. e) rozpočtových pravidel. Nesprávně byla rovněž stanovena výše uloženého odvodu. Vzhledem k popsaným okolnostem je dán důvod pro vyměření odvodu na samé spodní hranici sazby uvedené v čl. III. odst. 4 Přílohy Pokynu GFŘ-D-38, tj. v sazbě ve výši 0,1 % a nikoliv ve výši 1 % z částky použité po stanoveném období.
17. K otázce nedodržení termínu závěrečného vyhodnocení akce do 30. 12. 2015 žalobce zrekapituloval, že dle správce daně splnil podmínku předložení dokumentace k závěrečnému vyhodnocení až dne 17. 2. 2016. Správce daně vyměřil odvod do Národního fondu ve výši 1 % z celkové částky dotace poskytnuté z Fondu soudržnosti (5.027.283,35 Kč) za 2 započaté měsíce zpoždění, podle OFŘ však měl vyměřit odvod za 3 započaté měsíce. Správce daně rovněž vyměřil odvod do SFŽP ve výši 1 % z poskytnuté částky ze SFŽP (887.167,65 Kč), dle OFŘ měl však vyměřit odvod za 3 započaté kalendářní měsíce, když za první započatý kalendářní měsíc se dle Pokynu D-27 pokládá měsíc, ve kterém došlo k porušení rozpočtové kázně, což platí i podle Pokynu GFŘ-D-38. OFŘ proto změnilo výši odvodu do Národního fondu na částku 75 409,25 Kč a do SFŽP na částku 6 653,75 Kč.

18. Dle žalobce žalovaný v přezkumném řízení uznal své pochybení ve vztahu k nesprávné aplikaci podmínek Rozhodnutí, jelikož neprokázal doručení výzvy. Shodný postup měl být aplikován ve vztahu k podmínkám Smlouvy. Podle článku III. bodu 5 písm. f) Smlouvy bylo totiž totožně s Rozhodnutím o poskytnutí dotace stanoveno, že „Podklady k závěrečnému vyhodnocení akce (návrh dokumentace závěrečného vyhodnocení akce) v rozsahu podle příslušné přílohy aktuální Směrnice MŽP budou Fondem předloženy do 30. 9. 2015“, což bylo později změněno na 30. 12. 2015. Dle žalobce je provázanost podmínek Rozhodnutí a Smlouvy pro účely společné dotační akce evidentní nejen z některých ustanovení Smlouvy (např. čl. II. odst. 4, čl. II. odst. 5 písm. a) a b), čl. IV. odst. 8 Smlouvy), které odkazují na subsidiární použití podmínek Rozhodnutí, ale rovněž z logiky věci. Nelze připustit, aby ohledně téže dotační akce byl termín pro předání podkladů pro závěrečné vyhodnocení akce odlišný v případě podmínek nastavených Rozhodnutím, kdy se při určení termínu zohlední ustanovení oddílu C odst. 2 o předchozí výzvě, a v případě podmínek nastavených Smlouvou, kdy při stanovení termínu není zohledněna nutnost výzvy.
19. K otázce neprovedení finančního vypořádání žalobce namítl, že OFŘ konkrétně neuvedlo, z jakého ustanovení jakého právního předpisu vycházelo při stanovení data 15. 2. 2016, k němuž mělo být finanční vypořádání provedeno. Orgány finanční správy připustily, že dle Rozhodnutí se neprovedení finančního vypořádání nepostihuje odvodem. Dle OFŘ však Smlouva naopak obsahuje ustanovení, které upravuje, že neprovedení finančního vypořádání bude postiženo odvodem dle § 44a odst. 4 písm. c) zákona o rozpočtových pravidlech. Dle žalobce Smlouva takový odkaz na postih neupravuje, ani zákonná úprava, na kterou OFŘ odkazuje, neobsahuje § 44a odst. 4 písm. c), když ustanovení § 44a odst. 4 zákona o rozpočtových pravidlech ve znění platném ke dni uzavření Smlouvy obsahovalo pouze písm. a) a b). Finanční orgány se spokojily s konstatováním porušení této povinnosti, aniž by uvedly a prokázaly, jakým způsobem se jej žalobce měl dopustit. Správce daně se nesprávně uchýlil k použití analogie, jelikož příslušné porušení není ani podmínkami Smlouvy ani ustanoveními Pokynu D-38 nijak sankcionováno. Správce daně proto vycházel z bodu 3 čl. III Pokynu D-38. Rozhodnutí o poskytnutí dotace však výslovně vylučuje postižení odvodem ve vztahu k takovému pochybení a Smlouva odvod za takové pochybení neupravuje, proto nelze pochybení „vytvořit“ a s pomocí analogie určit jeho výši odkazem na jiný obdobný typ porušení.
20. K otázce nedodržení podmínky nezřídít zástavní právo žalobce uvedl, že žalovaný v rozhodnutí o nařízení přezkumu uložil OFŘ, aby postupovalo v souladu s článkem VIII bodem 3 Přílohy Pokynu č. D-38 a uplatnilo přezkoumatelnou správní úvahu se zaměřením na charakter daného pochybení, míru jeho závažnosti a ve prospěch i neprospěch daňového subjektu zhodnotilo veškeré relevantní skutečnosti. OFŘ se v přezkumném řízení těmito zásadami neřídilo. Závěr OFŘ, že „stavba, jejíž zhodnocení bylo dotováno poskytnutými peněžními prostředky, nemusí výhledově sloužit původnímu účelu, ale může skončit ve vlastnictví citované akciové společnosti“, je založen na spekulativních domněnkách. Od ukončení realizace projektu až do dne 30. 6. 2020, do kdy trvala povinnost nezřídít zástavní právo, nenastal stav, kdy by pozemek, jehož součástí je předmětná rekonstruovaná budova, nebyl ve vlastnictví žalobce. Nedošlo tedy k tomu, že by zhodnocení sloužilo k jinému než původnímu účelu. Míra dopadu a závažnosti tohoto pochybení je tak v podstatě nulová.

21. Dle žalobce je dále nepřípustné, aby mu byl rozhodnutími vydanými v přezkumném řízení za porušení zákazu zřízení zástavního práva vyměřen odvod ve vyšším rozsahu, než byl původně vyměřen prostřednictvím prvního rozhodnutí OFŘ. Z oddílu C odst. 1 podmínek Rozhodnutí navíc vyplývá, že nedodržení podmínky nezřídít zástavní právo bude stiženo odvodem jen při nenaplnění určitého rozsahu indikátorů. Pokud však žalobce splnil indikátory v plném rozsahu, což vyplývá z kontrolního protokolu ze dne 3. 11. 2015, pak jej nelze odvodem za pochybení tohoto typu postihnout (splnění 95 % a více – bez postihu). Závěry žalovaného jsou v tomto směru nesprávné. Bez přezkoumatelné správní úvahy je jako klíčové kritérium pro stanovení výše odvodu za toto pochybení uplatněno časové hledisko, tzn. období, po které zástavní právo trvalo. Ve smyslu čl. III. pokynu D-38 jde jen o jedno z mnoha „návodných“ hledisek. OFŘ mělo přihlédnout i k povaze a závažnosti pochybení, k dopadu na nenaplnění účelu, transparentnosti použití prostředků atd.
22. Žalobce dále namítl, že OFŘ nerespektovalo zásadu přiměřenosti. Správní úvaha stran výše odvodu je v rozhodnutí OFŘ i v napadeném rozhodnutí nedostačující. Vzhledem k tomu, že vytknuté nedostatky nezpůsobily žádnou újmu a představují jednorázová či marginální pochybení, nelze odvod v uložené výši považovat za proporcionální ve vztahu k závažnosti pochybení. Peněžní prostředky z dotace byly použity v souladu s podmínkami Rozhodnutí a Smlouvy pouze na technické zhodnocení stavby žalobce. Žalobce nadále provozuje a využívá technicky zhodnocenou stavbu. OFŘ je při úvaze o výši sankce povinno přihlížet i k majetkovým poměrům žalobce, jehož hospodaření není ziskové. Uložením sankčního odvodu bude ohrožena či znemožněna žalobcova činnost, na niž má finanční dopad také koronavirová krize.
23. V závěru žaloby žalobce dodal, že v důsledku opakované revize postupu správce daně a výše uloženého odvodu je vystaven trvalé právní a finanční nejistotě, úhradu odvodu byl nucen zajistit prostřednictvím čerpaných úvěrů. V rámci rozhodovací činnosti by měl správní orgán přihlédnout k dobré víře žalobce ve správnost postupu veřejné moci, k důvodnému očekávání kompetence správního orgánu a správnosti jeho informací ohledně možného postupu žalobce, kdy byl žalobce již v průběhu čerpání dotace kontrolními orgány opětovně utvrzován o správnosti svého postupu. Kontrolní činnost SFŽP, který průběžně kontroloval a schvaloval jednotlivé kroky žalobce, však evidentně selhala. Jestliže pochybení nedokázal odhalit SFŽP, nelze po žalobci spravedlivě požadovat, aby byl dotčen nepřiměřeným a nepředvídatelným odvodem. Z ústavněprávního hlediska nelze akceptovat, aby jeden státní orgán autoritativně přezkoumal a osvědčil určité právo nebo povinnost, a aby následně jiný, či dokonce tentýž státní orgán ve stejném řízení týmhž osobám totéž právo odňal jako důsledek toho, že původní rozhodnutí bylo nesprávné.
24. Dle Ústavního soudu je podstatou uplatňování veřejné moci v demokratickém právním státu také princip dobré víry jednotlivce ve správnost aktů veřejné moci a ochrana dobré víry v nabytá práva konstituovaná akty veřejné moci. Je proto stěžejí akceptovatelné, pokud orgán veřejné moci při výkonu veřejné moci autoritativně přezkoumá a osvědčí určité skutečnosti, čímž vyvolá v jednotlivci dobrou víru ve správnost těchto skutečností a v samotný akt státu, aby následně konstatoval, že je třeba jej, pro jím omylem způsobená pochybení, zrušit či změnit. Pokud správní orgán výjimečně přistoupí ke zrušení či změně

napadeného rozhodnutí za takové situace, je nezbytné, aby negativní dopady na oprávněnou osobu z tohoto rozhodnutí byly, pokud možno minimalizovány.

III. Vyjádření k žalobě

25. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný předně uvedl, že žaloba by měla směřovat k závěrům napadeného rozhodnutí, obsahuje však i námitky proti závěrům OFŘ uvedeným v jeho rozhodnutí ze dne 20. 2. 2020. Soud by měl posoudit pouze ty body žaloby, které směřují k rozhodnutí žalovaného, přesto se žalovaný vyjádřil i k námitkám proti závěrům OFŘ, s jehož posouzením se ztotožnil. Podrobné vyjádření strukturoval dle žalobních bodů.

Žalobní bod 1 - Překročení termínu realizace akce o 9 měsíců

26. Dle žalovaného se OFŘ v rozhodnutí ze dne 20. 2. 2020 vyjádřilo k důkazním prostředkům,
o kterých žalobce tvrdí, že prokazují jeho dobrou víru v prodloužení termínu dokončení projektu do 30. 6. 2015. Z Kontrolního protokolu SFŽP pro kontrolu na místě sepsaného při závěrečné kontrole realizace projektu, Závěrečného vyhodnocení akce (projektu) ze dne 23. 6. 2017 a Závěrečné monitorovací zprávy vyplývá, že žalobce požádal o prodloužení termínu ukončení realizace projektu na 30. 6. 2015 a domníval se, že této žádosti bude ze strany poskytovatele vyhověno. Tomu odpovídají ručně psané poznámky v kontrolním protokolu SFŽP ze dne 3. 11. 2015 a v dokumentu Závěrečné vyhodnocení akce (projektu) ze dne 23. 6. 2017. Dle žalovaného byli pracovníci poskytovatele dotace připraveni na obě varianty rozhodnutí,
tj. vyhovění i nevyhovění žádosti o prodloužení termínu ukončení projektu k 30. 6. 2015. Žalobce však neprokázal, že jeho žádostem o prodloužení realizace akce do 30. 6. 2015 bylo vyhověno, další dodatek k rozhodnutí o poskytnutí dotace vydán nebyl. Proto platí podmínky stanovené v právním aktu o poskytnutí dotace. Poznámky vyznačené v Kontrolním protokolu SFŽP nelze posoudit jako dodatek k rozhodnutí o poskytnutí dotace, který jediný umožňuje povolit změnu podmínek dotace.
27. Telefonická a e-mailová korespondence jsou žalobcem zvoleným neformálním postupem, označená emailová korespondence se zástupci SFŽP neobsahuje žádné oficiální ujištění o vyhovění žádosti o prodloužení termínu realizace akce. Žalobce si byl vědom, jakým způsobem mělo být ve věci prodloužení termínu realizace akce postupováno, když již dříve o prodloužení termínu (do 30. 9. 2014) úspěšně žádal. Z dokumentů, které má žalovaný k dispozici, nevyplývá, že by se v rámci kontrolní činnosti poskytovatel dotace vyjádřil v tom směru, že v postupu příjemce dotace ohledně termínu ukončení projektu neshledal nesrovnalosti. Naopak z kontrolního protokolu SFŽP ze dne 3. 11. 2015 vyplývá, že termín ukončení realizace projektu je v řešení. Z mlčení poskytovatele nelze dovozovat, že žalobcovy postupy jsou v souladu se stanovenými podmínkami. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 Afs 15/2012 – 38, a jeho další judikaturu. Daňová kontrola byla zahájena právě na základě kontroly ze strany poskytovatele dotace.
28. Jednáním žalobce došlo k porušení Oddílu A písm. e) Rozhodnutí. Termín byl překročen o 9 měsíců. Výše odvodu je pro takový případ stanovena dle Oddílu C bodu 2.

Rozhodnutí, tedy ve výši 5 % z celkové částky dotace. Byl to sám poskytovatel, kdo v Rozhodnutí posoudil závažnost možného nesplnění termínu realizace akce a stanovil jednotlivé procentuální výše odvodu v návaznosti na délku trvání tohoto porušení. OFŘ tedy nemohlo při svém rozhodování postupovat dle pokynu GFŘ D-38 čl. III odst. 1 Přílohy, jak navrhuje žalobce, neboť zásada přiměřenosti je zohledněna již v Rozhodnutí. V případě Smlouvy toto porušení konstatováno nebylo, neboť ta žádný termín realizace akce nestanovuje.

Žalobní bod 2 - Porušení podmínky financování akce

29. Dle žalovaného z obsahu Smlouvy ani Rozhodnutí nevyplývá možnost provést zápočet závazků. Z Rozhodnutí a Smlouvy jednoznačně vyplývá nutnost úhrady závazků plynoucích z přijatých faktur přímo z bankovního účtu. Poskytovatel navíc možnost provedení zápočtu jednoznačně vyloučil i v rámci písemné komunikace. Žalovaný tedy nemohl postup žalobce ani v tomto bodu posoudit jako jednání v dobré víře, neboť žádné konkrétní ujištění v tomto směru prokázáno nebylo. Poskytovatel zaslal žalobci urgenci k doložení úhrady dne 29. 6. 2015. Návrh řešení vzniklé situace není povinen poskytovatel zaslat, jelikož tato povinnost pro MŽP ze žádného dokumentu nevyplývá. Žalovaný se neztotožňuje s názorem žalobce, že v případě použití peněžních prostředků po lhůtě nedojde k neoprávněnému použití peněžních prostředků dle § 3 písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech. Z oddílu C) bodu 3 Rozhodnutí plyne, že neporušení § 3 písm. e) se vztahovalo pouze k neposkytnutí bankovního výpisu a nikoli k samotnému použití peněžních prostředků do 10 dnů od obdržení dotace.
30. OFŘ při stanovení výše odvodu vycházelo z Pokynu GFŘ-D-38, podle jehož čl. III bod 4) se odvod za použití poskytnutých prostředků po stanoveném období při zachování účelovosti těchto prostředků ukládá v rozmezí 0,1 % až 1 % z částky použité před nebo po stanoveném období. Úhrada faktur byla provedena s téměř šestiměsíčním zpožděním, porušení této podmínky považovalo MŽP i SFŽP za podstatné, neboť v Rozhodnutí ani Smlouvě nebylo uvedeno procentní rozmezí pro stanovení nižšího odvodu za toto porušení podmínek. Řídící orgán OPŽP stanovil v podaném podnětu za toto porušení finanční opravu ve výši 100 % pozdě uhrazených faktur. OFŘ vzalo také v úvahu, že procentní rozmezí v rozhodném období, podle kterého měl správce daně postupovat, se pohybovalo od 1 % z poskytnuté částky, nikoliv pod hranicí 1 % z poskytnuté částky. Výše odvodu, jak ji změnilo OFŘ, tak odpovídá charakteru a míře závažnosti předmětného pochybení, což bylo řádně odůvodněno a zároveň je jeho výpočet v souladu s textem uvedeným v Pokynu D - 38, tj. 0,1 % až 1 % z částky použité před nebo po stanoveném období. Žalobci tímto postupem byl odvod za porušení rozpočtové kázně stanoven v souladu se zásadou proporcionality.

Žalobní bod 3 – Nedodržení termínu předání podkladů k ZVA do 30. 12. 2015

31. Žalovaný ve shodě s obsahem napadeného rozhodnutí uvedl, že Rozhodnutí i Smlouva se týkají stejného záměru, jedná se však o samostatné dokumenty, na jejichž základě poskytly MŽP a SFŽP prostředky z různých zdrojů. Žalobce dovozuje provázanost Rozhodnutí a Smlouvy z článků Smlouvy, kde nejsou řešeny důsledky neplnění podmínek Smlouvy, ale je uvedeno, že při určování uznaných způsobilých výdajů, realizování akce a poskytování finančních prostředků se bude vycházet z technické a finanční přílohy Rozhodnutí. MŽP v Rozhodnutí specifikovalo, na základě jakých skutečností dochází k porušení podmínek

Rozhodnutí a stanovilo za porušení sankce, SFŽP však Smlouvou takto podrobně důsledky nesplnění podmínek nestanovil, do Smlouvy nicméně uvedl, že „*ustanovením bodu 11. a 12. není dotčena pravomoc finančních orgánů k vyměření odvodu a penále za porušení rozpočtové kázně*“. Je běžné, že některá ustanovení ve smlouvách a rozhodnutích jsou zcela shodná, jiná ustanovení si však každý poskytovatel určí bez ohledu na vůli druhého poskytovatele. Žalobcův názor, že splnění podmínky dodržení termínu předání podkladů k ZVA má být posuzováno v případě Smlouvy stejně jako v případě Rozhodnutí, je nesprávný.

Žalobní bod 4 - Neprovedení finančního vypořádání v souladu s § 75 zákona o rozpočtových pravidlech

32. Žalovaný se ztotožnil se závěry, které v této věci učinilo OFŘ, a konstatoval, že žalobce byl v souladu s vyhláškou povinen provést do 15. 2. 2016 finanční vypořádání poskytnutých finančních prostředků tak, jak to vyplývalo z Rozhodnutí a Smlouvy. Ve Smlouvě je, na rozdíl od Rozhodnutí, uvedeno, že neprovedení finančního vypořádání bude postiženo odvodem dle § 44a odst. 4 písm. c) zákona o rozpočtových pravidlech. Výše odvodu byla stanovena dle znění Smlouvy a v souladu se zásadou proporcionality. Povinnost provést finanční vypořádání vyplývá pro příjemce dotací i z § 75 zákona o rozpočtových pravidlech. Žalobce finanční vypořádání ke dni ukončení daňové kontroly neprovedl vůbec. Nepřípustná analogie aplikací článku III bodu 2) Pokynu D-38 provedena nebyla. Ve Smlouvě však bylo stanoveno, že pokud nebude finanční vypořádání v souladu s podmínkami provedeno, bude za toto porušení stanoven odvod dle § 44a odst. 4 písm. c) rozpočtových pravidel, což musely orgány finanční správy respektovat. Žalobce svým podpisem stvrdil, že tuto podmínku přijal.

Žalobní bod 5 - Nedodržení podmínky zákazu zřízení zástavního práva ve prospěch jiné osoby nejméně po dobu 5 let

33. Žalovaný uvedl, že žalobce nezohlednil skutečnost, že tento žalobní bod byl předmětem napadeného rozhodnutí, přičemž většina stanovisek žalovaného není v podané žalobě zmíněna. Žalovaný nicméně trvá na svých závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí. Závěr OFŘ o tom, že stavba, jejíž zhodnocení bylo dotováno poskytnutými peněžními prostředky, nemusela v důsledku zřízení zástavního práva výhledově sloužit původnímu účelu, nepovažuje žalovaný za spekulativní. OFŘ pouze zmínilo situaci, které chtěli poskytovatelé dotací zabránit zákazem zřízení zástavního práva. Žalobce tuto podmínku jednoznačně nedodržel. OFŘ bylo oprávněno zvýšit původně vyměřený odvod, neboť cílem správy daní je správné zjištění a stanovení daně. Ustanovení § 114 odst. 2 daňového řádu umožňuje odvolacímu orgánu uplatnit v rámci odvolacího řízení skutečnosti, které ovlivní rozhodnutí i v neprospěch žalobce. Nedodržení podmínky zákazu zřízení zástavního práva představuje porušení samostatné podmínky uvedené v odd. A) písm. c) Rozhodnutí. Nejedná se tedy o podmínku stanovenou formou závazného indikátoru.
34. Při stanovení výše odvodu OFŘ v souladu se zásadou proporcionality přihlédlo k délce období, kdy bylo zástavní právo zřízeno i ke skutečnosti, že nedošlo ke změně vlastníka budovy a poskytnuté peněžní prostředky sloužily k původnímu účelu. Žalovaný již nevidí další prostor

pro snížení odvodu z 10 % z poskytnuté částky dotace, jelikož již nenašlo další okolnost hovořící ve prospěch žalobce, na základě které by tak mohlo učinit.

Žalobní bod 6 - Nerespektování zásady přiměřenosti

35. Žalovaný k tomuto bodu setrval na závěrech uvedených v odůvodnění napadeného rozhodnutí a s odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2018, č. j. 1 Afs 291/2017-33, nesouhlasil s tím, že žalobce nezpůsobil žádnou újmu a dopustil se pouze marginálních pochybení. I přes prospěšnost činnosti, kterou žalobce provozuje, jsou orgány finanční správy vázány zákonnými postupy. Jestliže žalobce podmínky Smlouvy a Rozhodnutí nedodržel, musel si být vědom skutečnosti, že za takovéto porušení je ze strany kontrolních orgánů vyměřen odvod. O nepřiměřené tvrdosti odvodu nelze hovořit, k čemuž žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2019, č. j. 2 Afs 364/2017-39, a rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 3. 2016, č. j. 57 Af 6/2015-93.

Žalobní bod 7 - Princip dobré víry ve správnost a zákonnost nabytých práv

36. Žalovaný uvedl, že pokud by měl posoudit žalobcovo jednání jako jednání v dobré víře, musel by poskytovatel dotace vydat konkrétní ujištění, které mohlo v příjemci dotace vzbudit legitimní očekávání, že jeho postupy jsou v souladu s pravidly poskytnuté dotace. Takové ujištění však SFŽP ani MŽP žalobci nevydaly, přičemž je nelze dovozovat z mlčení poskytovatele dotace. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2018, č. j. 6 As 413/2017-39. Žalobce porušil více jednoznačně stanovených podmínek Smlouvy i Rozhodnutí.

IV. Posouzení věci krajským soudem

37. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s. s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
38. K projednání věci nařídil soud jednání. Při něm účastníci setrvali na svých dosavadních stanoviscích. Žalobce zdůraznil, že nebyla dostatečně odůvodněna přiměřenost odvodu, a k porušení zákazu zřízení zástavního práva zopakoval, že finanční orgány vycházely pouze z doby trvání pochybení a že účel dotace byl naplněn. Dokazování soud neprováděl, neboť důkazy označené žalobcem byly buď obsaženy ve správním spise, nebo se jednalo návrhy na výslech účastníků schůzky s žalobcem, jejichž provedení považoval soud pro vypořádání žalobních bodů za nadbytečné, jak je rozvedeno v odstavci 54. tohoto rozsudku.
39. Na prvním místě považuje soud za potřebné se vyjádřit k ne zcela běžné situaci, kdy napadené rozhodnutí je již čtvrtým rozhodnutím orgánů finanční správy v předmětné věci, neboť původní odvolací rozhodnutí OFŘ ze dne 20. 2. 2020 bylo následně změněno v dvojstupňovém přezkumném řízení. Jak soud zmínil, uvedené původní odvolací rozhodnutí napadl žalobce u zdejšího soudu žalobou, která však byla s odkazem na správní judikaturu odmítnuta

pro odpadnutí předmětu řízení, k němuž došlo právě v důsledku změny odvolacího rozhodnutí v přezkumném řízení. Takovýto postup správních soudů vychází z premisy, že z důvodu změny provedené v přezkumném řízení přestává původní rozhodnutí existovat ve své stávající podobě, a nelze je tedy přezkoumat na základě proti němu podané žaloby. Nová výsledná podoba rozhodnutí je vtělena do změnového rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení. Aby byla zachována možnost soudního přezkumu rozhodnutí v jeho konečné podobě, lze námitky proti konečné podobě rozhodnutí uplatnit v nové žalobě proti změnovému (přezkumnému) rozhodnutí. Tyto námitky se tedy logicky mohou týkat i částí původního odvolacího rozhodnutí, které v přezkumném řízení změněny nebyly, a zůstaly tedy i po provedeném přezkumu zachovány z původního rozhodnutí.

40. Nejvyšší správní soud k tomu např. v rozsudku ze dne 28. 7. 2021, č. j. 2 Afs 277/2019-26, mj. uvedl, že: „V případě změny původního rozhodnutí jsou oproti zrušení důsledky takového rozhodnutí bezprostředně nahrazeny důsledky jinými spočívajícími v právních účincích provedené změny. Jak bylo zmíněno již výše, i taková změna může představovat zkrácení práv daňového subjektu, a to bez ohledu na to, z jak velké míry se shoduje s původně tvrzeným zkrácením. Rozhodnutí měnící přezkoumávané rozhodnutí stěžovatelce v nyní projednávané věci stanovilo odlišné povinnosti, než které jí stanovilo rozhodnutí původní. Ve vztahu ke změnovému rozhodnutí může stěžovatelka uplatnit jak námitky proti provedené změně (změna splatnosti doměřené daně), tak proti té části změnového rozhodnutí, jež změnou nebyla dotčena v tom smyslu, že byla převzata bez obsahové změny z rozhodnutí změněného. Takto nebude stěžovatelka na svém právu na soudní ochranu po čistě obsahové stránce (rozsah a obsah soudního přezkumu) nijak zkrácena.“
41. Obdobně ve vztahu k přezkumnému řízení podle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, Nejvyšší správní soud v právní větě rozsudku ze dne 28. 5. 2010, č. j. 2 Afs 125/2009-104, uvedl: „Je-li původní rozhodnutí správního orgánu v přezkumném řízení podle § 97 odst. 3 správního řádu z roku 2004 změněno, nastává tím situace, kdy je vydáno nové meritorní rozhodnutí, proto z povahy věci odpadá možnost soudu původní rozhodnutí přezkoumat. Jedná se o neodstranitelný nedostatek podmínek řízení, pro který je třeba žalobu odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s. Žalobce však má možnost namítat v žalobě (v pořadí druhé) proti novému meritornímu rozhodnutí veškeré námitky proti správnímu řízení jako celku, a to včetně okolností, které se vztahují svým obsahem k předchozímu pravomocnému rozhodnutí.“
42. Pokud žalovaný uváděl, že by se soud měl zabývat výhradně žalobními námitkami, které směřují proti změnovému obsahu napadeného rozhodnutí žalovaného, a nikoli námitkami, jež směřují proti původnímu rozhodnutí OFŘ ze dne 20. 2. 2020, neboť to v některých částech změněno nebylo, z výše uvedeného plyne, že takový závěr je nesprávný. Na napadené rozhodnutí žalovaného je třeba nahlížet tak, že jeho obsahem je nejen změna některých částí původního rozhodnutí, ale rovněž zachování částí ostatních, jimž je žalobce rovněž oprávněn se bránit. Veden touto optikou proto soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného na podkladě žaloby v její celé šíři. Přístup navržený žalovaným by vedl k popření práva žalobce na přístup k soudní ochraně v rozsahu nezměněných částí původního rozhodnutí, neboť jeho první žaloba byla jako celek odmítnuta, a druhou žalobou tentokrát směřující proti přezkumnému rozhodnutí by žalobce docílil pouze soudního přezkumu změněné části původního rozhodnutí. Toho si je patrně vědom i

žalovaný, který v rámci vyjádření k žalobě i přes svůj popsany postoj hájí i závěry obsažené v původním rozhodnutí OFŘ a nezměněné napadeným rozhodnutím žalovaného.

43. Soud se neztotožňuje s výtkou žalobce, že napadené rozhodnutí je již čtvrtým rozhodnutím v řadě, což má být neakceptovatelné z hlediska jeho právní jistoty. V řízení byl proveden zákonem předpokládaný postup, kdy byly využívány opravné, resp. dozorčí prostředky předvídané zákonem č. 280/2009 Sb., daňovým řádem. Žalobce o využití těchto prostředků věděl, sám ostatně opakovaně podal odvolání, a z pouhé skutečnosti, že zákonným postupem došlo ke změnám výše stanovených odvodů, kdy navíc každá další změna vedla ke snížení celkové částky odvodů, nelze cokoli dovozovat ve vztahu k zákonnosti napadeného rozhodnutí.
44. Podle § 3 písm. e) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech“), se rozumí neoprávněným použitím peněžních prostředků státního rozpočtu, jiných peněžních prostředků státu, prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státních finančních aktiv, státního fondu nebo Národního fondu, jejich výdej, jehož provedením byla porušena povinnost stanovená právním předpisem, rozhodnutím, případně dohodou o poskytnutí těchto prostředků, nebo porušení podmínek, za kterých byly příslušné peněžní prostředky poskytnuty, porušení účelu nebo podmínek, za kterých byly prostředky zařazeny do státního rozpočtu nebo přesunuty rozpočtovým opatřením a v rozporu se stanoveným účelem nebo podmínkami vydány; dále se jím rozumí i to, nelze-li prokázat, jak byly tyto peněžní prostředky použity.
45. Podle § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech je porušením rozpočtové kázně neoprávněné použití nebo zadržení peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státního fondu, Národního fondu nebo státních finančních aktiv jejich příjemcem.
46. Podle § 44a odst. 4 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech, ve znění účinném do 19. 2. 2015, činí odvod za porušení rozpočtové kázně v případě neoprávněného použití prostředků dotace obsahující prostředky od Evropské unie, pokud v rozhodnutí o ní bylo uvedeno jedno nebo více procentních rozmezí pro stanovení nižšího odvodu za porušení rozpočtové kázně podle § 14 odst. 7, finančním úřadem stanovenou částku vycházející z procentního rozmezí uvedeného v rozhodnutí, a to pro každý jednotlivý případ; při stanovení částky odvodu vezme finanční úřad v úvahu závažnost porušení povinnosti, jeho vliv na dosažení cíle dotace a hospodárnost uložené sankce; v případě neoprávněného použití prostředků přesunutých podle § 24a nebo § 26 odst. 2 postupuje finanční úřad obdobně. Podle písm. c) téhož ustanovení činí odvod za porušení rozpočtové kázně v ostatních případech částku, v jaké byla porušena rozpočtová kázeň.
47. Pokud jde o problematiku překročení termínu realizace akce, není sporu o tom, že již jednou prodloužený termín k dokončení prací byl stanoven na den 30. 9. 2014. Nelze hovořit o obezřetném přístupu žalobce, jestliže ten, jak plyne ze spisového materiálu, právě dne 30. 9. 2014 odeslal žádost o prodloužení tohoto termínu. O tom, že změna termínu

znamená změnu podmínek rozhodnutí, a že se tedy změna povoluje vydáním změnového rozhodnutí MŽP, žalobce věděl. Při odeslání žádosti v poslední den lhůty pro realizaci akce tedy musel vědět, že se od následujícího dne dostává do prodlení. Ve spise jsou obsaženy žalobcem odkazované písemnosti, z nichž plyne, že o prodloužení termínu bylo jistě jednáno a jeho prodloužení žalobci nakonec bylo skutečně přislíbeno, tyto písemnosti jsou však příliš pozdního data, než aby z nich bylo možno dovozovat legitimní očekávání žalobce, že naplní podmínky Rozhodnutí, když termín realizace akce bude prodloužen.

48. Projektový manažer X zaslal řediteli žalobce dne 18. 3. 2015 mailovou zprávu, v níž mu sdělil, že SFŽP souhlasí s prodloužením termínu realizace do 30. 6. 2015. Stalo se tak však téměř půl roku poté, co žalobci Rozhodnutím nastavený termín vypršel. Projektový manažer by přitom z logiky věci nezasílal řediteli žalobce zprávu bez informační hodnoty. Nelze se proto domnívat, že žalobce o projeveném souhlasu již dříve věděl. Další související dokumenty vypracované kontrolními pracovníky SFŽP jsou pak ještě pozdějšího data. V protokolu o kontrole ze dne 3. 11. 2015 je uveden termín ukončení realizace projektu 30. 9. 2014 s ručně psanou poznámkou předpokládající pozdější přijetí dodatku s termínem realizace 30. 6. 2015. V závěrečném vyhodnocení akce ze dne 23. 6. 2017 je sice uvedeno poskytovatelem stanovené datum ukončení dne 30. 9. 2014 s tím, že jej žalobce nesplnil, na další straně je však poznámka, že termín byl změněn na 30. 6. 2015, čemuž již žalobce vyhověl.
49. Ze spisového materiálu neplyne a ani žalobce netvrdí, že by kdykoli bylo vydáno změnové rozhodnutí, jímž by byl prodloužen termín realizace akce na pozdější datum, než je 30. 9. 2014. Žalobce však hovoří o tom, že jednal v dobré víře v prodloužení termínu. Takovou dobrou víru, resp. legitimní očekávání by však dle přesvědčení soudu musel získat dříve, než se dostal do prodlení ve vztahu k rozhodnutím nastavenému termínu 30. 9. 2014. Nebylo však prokázáno, že se tak stalo, když žalobce sám odeslal žádost o prodloužení termínu teprve v den, kdy nejpozději měl být projekt již zrealizován. Již tím žalobce porušil oddíl B bod 3. písm. d) Rozhodnutí, dle něž bylo jeho povinností podat takovou žádost v dostatečném předstihu, aby ji bylo možno posoudit před uplynutím termínu. Vyjádření souhlasu s prodloužením, který však nakonec nenašel odraz ve změnovém rozhodnutí, se žalobce dočkal cca půl roku po vypršení termínu. Z toho nelze dovozovat legitimní očekávání žalobce a vyloučení jeho porušení rozpočtové kázně, neboť v té době již byla rozpočtová kázeň dlouho porušena. Následující dokumenty z listopadu 2015 a června 2017 jsou pak zhmotněným vyjádřením rozporu mezi termínem realizace stanoveným v Rozhodnutí a pozdním přislíbem, který se již nepromítl do nového změnového rozhodnutí. Za tento přístup nelze poskytovatele dotace, resp. pracovníky SFŽP pochválit, nelze však proto hovořit o vyloučení odpovědnosti žalobce za porušení rozpočtové kázně.
50. Nedodržením v Rozhodnutí stanoveného termínu realizace akce se žalobce dopustil porušení oddílu A písm. e) přílohy č. 1 Rozhodnutí, tedy Podmínek poskytnutí dotace, které jsou nedílnou součástí Rozhodnutí. Míru závažnosti takového porušení pak v duchu § 44a odst. 4 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech v rozhodném znění stanovil přímo poskytovatel dotace v oddílu C bodu 2. Podmínek poskytnutí dotace. Namítal-li žalobce, že při stanovení výše odvodu za uvedené porušení rozpočtové kázně mělo být postupováno dle pokynu GFŘ D-38, nelze tomu přisvědčit, neboť v takovémto případě

bylo namístě uložit odvod dle vůle poskytovatele podle § 44a odst. 4 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech, nikoli podle § 44a odst. 4 písm. c) téhož zákona (ve znění účinném do 19. 2. 2015, tedy v době vydání Rozhodnutí a uzavření Smlouvy). Zmíněný pokyn GFŘ D-38 přitom dle jeho čl. I bodu 1. logicky cílí na případy dle druhého uvedeného ustanovení, kdy poskytovatel dotace výši odvodu blíže nespecifikoval, což nebyl tento případ.

51. Za důvodnou nicméně soud považuje námitku, že odvod za popsané pochybení měl být vyměřen z částky 4 757 601,01 Kč, kterou žalobce skutečně z Fondu soudržnosti obdržel, nikoli z vyšší částky 5 027 283,35 Kč poskytnuté dle Rozhodnutí. Oddíl C bod 2. Podmínek poskytnutí dotace hovoří o odvodu z celkové částky dotace, nespecifikuje však konkrétně, jaká částka má být za celkovou částku dotace považována. Tento pojem je tedy třeba podrobit interpretaci. Je pravdou, že Rozhodnutí přiznává žalobci dotaci z Fondu soudržnosti ve výši 5 027 283,35 Kč, z jeho dalších ustanovení však plyne, že tato částka je v podstatě přiznána jako částka maximální, která nemusí být vyčerpána celá. Dle oddílu B bodu 1. Podmínek poskytnutí dotace je čerpání dotace mj. limitováno výší skutečných výdajů, dle oddílu C bodu 7. písm. a) je příjemce dotace při porušení rozpočtové kázně povinen odvést neoprávněně vyplacené nebo zadržované prostředky. Rovněž z hlediska teleologického se nabízí, že pojem celková částka dotace, z níž má být proveden odvod, má být vykládána jako skutečně vyčerpaná částka, nikoli jako částka uvedená v Rozhodnutí, kterou i dle tohoto rozhodnutí žalobce vůbec nemusí v jejím celku vyčerpat.
52. V daném případě není sporu o tom, že žalobce vyčerpal nižší částku, a tato nižší částka je tedy celkovou částkou dotace ve smyslu oddílu C bodu 2. Podmínek poskytnutí dotace. Vyložilo-li OFŘ, resp. žalovaný, jenž zastával shodný názor, uvedený pojem odlišně v neprospěch žalobce, odchýlili se od vůle poskytovatele dotace, a v konečném důsledku tedy i od § 44a odst. 4 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech v rozhodném znění. Pro tuto nezákonnost přistoupil soud ke zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného.
53. K otázce porušení podmínky financování akce je třeba uvést, že součástí spisového materiálu je písemná komunikace žalobce a SFŽP, z níž jednoznačně plyne, že SFŽP žalobci opakovaně sděloval, že úhrada prací prostřednictvím započtení pohledávek není akceptovatelná, a požadoval po žalobci standardní úhradu faktur bezhotovostní cestou, jak to předpokládaly Rozhodnutí a Smlouva. Argumentace žalobce transparentností jeho postupu je nedůvodná, neboť oznámení poskytovateli v tom smyslu, že žalobce hodlá započtením pohledávek porušit podmínky Rozhodnutí a Smlouvy, žalobce naprosto nezbavuje jeho odpovědnosti za takové porušení.
54. Pokud jde o schůzku žalobce se zástupci SFŽP, ti by vůbec nebyli oprávněni žalobci slibovat, že nebude potrestán za porušení rozpočtové kázně, neboť nejsou orgánem finanční správy, jemuž přísluší posoudit porušení a stanovit výši odvodu. Z veškeré další komunikace, jejíž obsah je prokázán, nicméně plyne, že SFŽP se snažil žalobce přimět, aby faktury dle Rozhodnutí a Smlouvy bezhotovostně uhradil. V tomto počínání zástupci SFŽP i dle žaloby pokračovali během schůzky, která se uskutečnila v listopadu 2015, kdy byl žalobce již několik měsíců v prodlení s úhradou faktur z dotačních prostředků a s doložením plateb bankovními výpisy, na čemž nemohl obsah jednání ničeho změnit.

S ohledem na tyto skutečnosti soud neprováděl dokazování výsledkem účastníků schůzky. Žalobce nakonec faktury uhradil, přičemž odvody stanovené za toto porušení ve výši 13 321,01 Kč do Národního fondu a 2 350,76 Kč do SFŽP mají spíše symbolický charakter. Naplnění účelu dotace tak bylo zohledněno.

55. Pakliže se žalobce dovolával toho, že měl být ke splnění své povinnosti urgován, součástí spisového materiálu je urgence ze dne 29. 6. 2015 ke splnění povinnosti žalobce doložit bankovními výpisy bezhotovostní úhradu faktur. Nadto z výše uvedeného plyne, že s žalobcem probíhala na toto téma opakovaná komunikace, tudíž žalobce o nesplnění své povinnosti dobře věděl. Soud se rovněž ztotožňuje s žalovaným, že dle oddílu C bodu 3. Podmínek poskytnutí dotace není neoprávněným použitím prostředků podle § 3 písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech pouze porušení oddílu B bodu 1. písm. b) téhož dokumentu v podobě neposkytnutí bankovního výpisu. Takové neposkytnutí, výslovně uvedené v oddílu C bodu 3. Podmínek poskytnutí dotace, představuje v situaci, kdy byla platba řádně a včas provedena, pouze dílčí pochybení ve sféře dokladovací. Jinou situací však je, pokud žalobce po obdržení dotačních prostředků tyto prostředky zadržoval a ve stanovené lhůtě platby vůbec neprovedl, neboť se pokoušel domoci uznání úhrady prostřednictvím započtení pohledávek. V takovém případě z Rozhodnutí neplyne, že by se nemělo jednat o neoprávněné použití prostředků, když charakter takového pochybení je výrazně závažnější.
56. Soud rovněž nemá výhrad ke stanovené a shora zmíněné výši odvodů za porušení podmínky financování akce. Nebyl důvod stanovovat výši odvodů na spodní hranici stanovené příslušným D-pokynem, jak to požadoval žalobce. Je třeba zdůraznit, že desetidenní lhůtu k použití dotačních prostředků překročil žalobce mnohonásobně, když platby provedl s přibližně půlročním zpožděním. Stanovený 1% odvod z pozdě použitých částek nepřekračuje meze zásady přiměřenosti a vychází z pokynu GŘ D-38.
57. Pokud jde o otázku nedodržení termínu závěrečného vyhodnocení akce, žalobní argumentace je soustředěna na provázanost Smlouvy a Rozhodnutí, kdy žalobce dovozuje, že jestliže nebyl uložen odvod za porušení podmínek Rozhodnutí, nemohl žalobce porušit ani podmínky Smlouvy, pročez by mu ani za porušení Smlouvy neměl být odvod vyměřen. S tímto názorem se však soud neztotožňuje. Žalovaný správně vysvětlil, že dotační prostředky byly žalobci poskytnuty dvěma subjekty ze dvou rozdílných zdrojů, a to na základě samostatných právních aktů, tedy Rozhodnutí a Smlouvy. Tyto dokumenty se týkají téže dotační akce, která je záměrně spolufinancována z českých a unijních prostředků, proto na sebe logicky reagují, vzájemně předpokládají svou existenci a bezpochyby obsahují v řadě případů stejné nebo obdobné podmínky. Ani z ustanovení označených žalobcem však nelze dovodit, že neporušení podmínek jednoho dokumentu musí automaticky znamenat neporušení podmínek dokumentu druhého. Každý poskytovatel dotace z odlišného zdroje byl naopak oprávněn nastavit podmínky poskytnutí dotace samostatně, což se také stalo. Není problematické, aby jeden poskytovatel podmínil porušení dotačních podmínek předchozí výzvou, zatímco druhý nikoli. Ve zbytku soud k této problematice odkazuje na adekvátní odůvodnění napadeného rozhodnutí.

58. K otázce neprovedení finančního vypořádání soud uvádí, že odkazem ve Smlouvě na § 44a odst. 4 písm. c) zákona o rozpočtových pravidlech, o němž hovoří OFŘ a rovněž žalovaný ve svém vyjádření, bylo míněno ustanovení oddílu V. bodu 13. Smlouvy. Zde je uvedeno, že předchozími ustanoveními není dotčena pravomoc finančních orgánů k vyměření odvodu a penále za porušení rozpočtové kázně. Nejedná se o odkaz výslovný ani nezbytný, neboť přímo ze zákona o rozpočtových pravidlech plyne, že orgány finanční správy jsou povolány k postihování porušení rozpočtové kázně a jestliže poskytovatel, jako v případě Smlouvy, nestanovil jinak, ukládají odvody podle § 44a odst. 4 písm. c) tohoto zákona ve výši, v jaké byla porušena rozpočtová kázeň.
59. Žalobce se mylí, pokud uvádí, že § 44a odst. 4 zákona o rozpočtových pravidlech v době uzavření Smlouvy obsahoval pouze písm. a) a b). Smlouva byla uzavřena v roce 2013, kdy ustanovení § 44a odst. 4 mj. obsahovalo písmena b) a c) ve výše citovaném znění. Povinnost provést finanční vypořádání pro žalobce vyplývala z § 75 zákona o rozpočtových pravidlech, jakož i z prováděcí vyhlášky č. 52/2008 Sb., kterou se stanoví zásady a termíny finančního vypořádání vztahů se státním rozpočtem, státními finančními aktivy nebo Národním fondem. Vytýká-li žalobce OFŘ, že hovoří pouze o vyhlášce, kterou nespecifikuje, soud připomíná, že tato vyhláška je označena jak přímo ve Smlouvě, tak ve zprávě o daňové kontrole, která tvoří odůvodnění platebních výměrů správce daně, a dokonce ji označil sám žalobce v odvolání proti platebním výměrům. Je pravdou, že OFŘ neuvedlo konkrétní ustanovení vyhlášky, z nějž dovodilo, že žalobce byl povinen provést finanční vypořádání do 15. 2. 2016, i to však bylo dáno povahou odvolací námitky žalobce k tomuto bodu, která vůbec nesměřovala k otázce počátku či délky období, v němž byla porušena rozpočtová kázeň. Nadto z uvedené vyhlášky neplyne, že by měl být počátek tohoto období stanoven pro žalobce příznivěji.
60. Po skutkové stránce již správce daně ve zprávě o daňové kontrole uvedl, že žalobce dotaci finančně nevypořádal. Žalobce dodnes netvrdí opak, natož, aby ke svému tvrzení nabídl důkazy. Soudu není zřejmé, jakým způsobem by měly finanční orgány lépe uvést a prokázat neprovedení finančního vypořádání žalobcem. Žalobci nelze dát za pravdu ani v tom, že neprovedení finančního vypořádání není nijak sankcionováno Smlouvou ani pokynem GFŘ D-38. Neprovedením finančního vypořádání porušil žalobce čl. III bod 6. oddíl B písm. i) Smlouvy. Protože Smlouva vlastní procentní sazbu za toto porušení nestanoví, byl žalobci uložen odvod dle § 44a odst. 4 písm. c) zákona o rozpočtových pravidlech s využitím čl. III bodu 2 přílohy pokynu GFŘ D-38. Toto ustanovení přímo hovoří o nesplnění povinnosti předložit dokumentaci k finančnímu vypořádání, a nelze tedy hovořit o využití nepřipustné analogie.
61. Pokud jde o nedodržení podmínky nezřídit zástavní právo, žalobce jeho zřízením nesporně porušil podmínky Rozhodnutí a Smlouvy. K namítané spekulativnosti závěrů o tom, že zrekonstruovaná stavba v důsledku zřízení zástavního práva ve prospěch třetí osoby může skončit ve vlastnictví jiného subjektu, nežli žalobce, lze uvést, že tímto je žalobci vysvětlen účel zákazu zřízení zástavního práva. Žalobci bylo zakázáno nemovitost po dobu pěti let převést na jiného, stejně jako zatížit zástavním právem, neboť poskytovatelé měli zájem na tom, aby dotační prostředky sloužily svému účelu a byly řádně využity právě žalobcem. Nelze hovořit o tom, že závažnost tohoto porušení je v podstatě nulová, jak bylo

naznačeno v žalobě. Žalobci byly poskytnuty prostředky z veřejných zdrojů výhradně za nastavených podmínek, které žalobce zřízením zástavního práva již po cca 15 měsících zřetelně porušil. Skutečnost, že v důsledku zatížení nemovitosti nedošlo ke změně jejího vlastníka, byla posouzena ve prospěch žalobce, v žádném případě však na ní nelze vystavět závěr o absenci závažnosti pochybení. Již bylo uvedeno, že povinnost nepřevést nemovitost byla stanovena vedle povinnosti ji nezatížit zástavním právem. Je tedy sice pozitivní, že se nemovitost nedostala do vlastnictví jiného subjektu, žalobce ji však vědomě zatížil zástavním právem, což nelze pominout.

62. Soud dále přisvědčuje argumentaci žalovaného, že jak v odvolacím, tak v přezkumném řízení bylo možno přistoupit i k případnému zvýšení odvodu za porušení rozpočtové kázně tak, aby byl odvod stanoven ve správné výši (§ 1 odst. 2 daňového řádu). Jestliže je odvolací orgán dle § 116 odst. 1 písm. a) ve spojení § 114 odst. 2 daňového řádu oprávněn změnit napadené rozhodnutí i v neprospěch odvolatele, pak lze i v přezkumném řízení dle § 121 a násl. daňového řádu nařizovaném z moci úřední za účelem odstranění rozporu s právním předpisem změnit přezkoumávané odvolací rozhodnutí v neprospěch odvolatele. Cílem přezkumného řízení je totiž uvedení přezkoumávaného rozhodnutí do souladu s právní úpravou, přičemž není podstatné, zda se tato náprava projeví z pohledu daňového subjektu výhodně či nevýhodně.
63. Jestliže žalobce uváděl, že za zřízení zástavního práva jej nelze postihnout, protože splnil Rozhodnutím předpokládané indikátory, je tato námitka nedůvodná. Zřízením zástavního práva žalobce porušil povinnost dle oddílu A písm. c) Rozhodnutí, kde však bylo uvedeno vícero povinností, včetně povinnosti zateplit plochu budovy o výměře 4 691 m². V oddílu C bodu 1. Rozhodnutí přitom byla odstupňována výše odvodů za nesplnění podmínek dle oddílu A písm. c) Rozhodnutí při nesplnění závazných indikátorů uvedených v Rozhodnutí jako parametr. Dle rozhodnutí byla v tomto případě parametrem, resp. závazným indikátorem plocha zateplení konstrukce. Rozhodnutí tak logicky cílí na to, aby bylo možno odstupňovaně postihnout provedení zateplení v menší, než předpokládané míře, a to v návaznosti na plochu zrealizovaného zateplení. Naopak povinnost nezřídít zástavní právo není z povahy věci namístež sankcionovat dle dosažené plochy zateplení, která je dle rozhodnutí závazným indikátorem. Žalobcův výklad nemá oporu v textu rozhodnutí ani v účelu zákazu zřízení zástavního práva.
64. Je pochopitelné, že orgány finanční správy ve snaze stanovit odvod za uvedené porušení v přiměřené výši vycházely primárně z doby porušení, a uplatnily tedy zejména žalobcem zmiňované časové hledisko. Povinnost žalobce byla totiž časově ohraničená pětiletým obdobím, přičemž je logické odvozovat závažnost porušení od doby, v jaké žalobce svou povinnost neplnil. Bylo by jistě citelně méně závažné, pokud by žalobce zřídil zástavní právo např. teprve v posledních dnech pětileté doby. Žalobce však projevil nedostatek respektu k dotačním podmínkám tím, že zástavní právo zřídil poměrně rychle a jeho nemovitost tedy byla zastavena po výraznou většinu doby, kdy zastavena být neměla. Soud již uvedl, že bylo přihlédnuto i k tomu, že nemovitost do cizího vlastnictví nepřešla, a dotační prostředky tedy byly využity žalobcem v souladu s účelem dotace. Zřízením zástavního práva však došlo k dílčímu ohrožení tohoto účelu, a to po delší dobu. Závěry správních orgánů k otázce přiměřenosti výše odvodu považuje soud za adekvátní a přezkoumatelné.

65. Obecně lze shrnout, že orgány finanční správy při stanovení výše odvodů respektovaly zásadu přiměřenosti, a stanovené odvody, až na jediné soudem popsané pochybení, odpovídají závažnosti porušení rozpočtové kázně. Skutečnost, že dotační prostředky posloužily předpokládanému účelu, nevyklučuje odpovědnost žalobce za řadu dílčích porušení dotačních podmínek, které se žalobce akceptací dotace zavázal dodržet. Žalovanému lze dát za pravdu i v tom, že při stanovování výše odvodů nebylo namístě přihlížet k charakteru činnosti či majetkovým poměrům žalobce. Žalobce je prostřednictvím odvodů povinen vrátit část dotačních prostředků, jež mu nikdy nepatřily a jež získal na základě dobrodiní. K případným specifickým okolnostem na straně žalobce lze přihlídnout při eventuálním využití institutu posečkání dle daňového řádu či prominutí dle zákona o rozpočtových pravidlech (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2019, č. j. 2 Afs 364/2017-39).
66. Z obsahu žaloby je patrné, že žalobce se snaží přenést hlavní díl odpovědnosti za dodržení dotačních podmínek na poskytovatele dotace, neboť jestliže byl v průběhu akce kontrolován, nemůže sám odpovídat za pochybení. Takový přístup je však nesprávný. Je to naopak žalobce, kdo získal dotaci za stanovených podmínek, které byl povinen dodržet. Některá porušení (zřízení zástavního práva) lze přitom označit za flagrantní. Žalobce se buď s dotačními podmínkami náležitě neseznámil, nebo je cíleně porušil. Jeho odpovědnost za takové jednání nelze svalovat na kontrolní orgán. Není pravdou, že by poskytovatel dotace neodhalil žádná pochybení žalobce, když daňová kontrola byla zahájena na jeho podnět. Nadto jsou orgány rozhodující o odvodu za porušení rozpočtové kázně v řízení vedeném podle daňového řádu zcela nezávislé na výsledcích kontrol vedených podle jiných právních předpisů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2017, č. j. 6 Afs 281/2016-86). Orgány finanční správy proto nejsou vázány např. názorem MŽP či SFŽP. Tyto orgány však, jak bylo popsáno výše, ani nezaložily žalobcovo legitimní očekávání, že jeho jednání nebude za porušení rozpočtové kázně považováno. Původ vyměřených odvodů spočívá ve skutečných pochybeních žalobce, nikoli v matoucím postupu orgánů veřejné správy.

V. Závěr a náklady řízení

67. Vzhledem k tomu, že soud shledal žalobu v jednom bodě důvodnou, zrušil postupem podle § 78 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost a věc mu podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení. V něm je žalovaný vysloveným právním názorem soudu vázán dle § 78 odst. 5 s. ř. s. Jestliže žalobce žalobou brojil také proti předcházejícím rozhodnutím správce daně a OFŘ, docílil jejich přezkoumání prostřednictvím soudního přezkumu napadeného rozhodnutí. Ve vztahu k nim proto neobsahuje rozsudek zdejšího soudu samostatný výrok.
68. Rozhodnutí o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V souzeném případě byl žalobce úspěšný, proto mu soud proti žalovanému přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

69. Ty byly tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu dle příslušné položky sazebníku soudních poplatků ve výši 3 000 Kč, odměnou právního zástupce za 3 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, účast na jednání soudu) v celkové výši 9 300 Kč [3 úkony právní služby po 3 100 Kč dle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), g), vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu], náhradou hotových výdajů ve výši 900 Kč (3 x 300 Kč za 3 úkony právní služby dle § 13 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu), cestovným za cestu k jednání soudu z Prahy do Liberce a zpět, tedy 220 km, vozidlem Mazda 6 s kombinovanou spotřebou benzínu 5,9 l/100 km, tedy v celkové výši 1 516 Kč, náhradou za promeškaný čas v souvislosti s uvedenou cestou v rozsahu 6 půlhodin po 100 Kč dle § 14 odst. 3 advokátního tarifu, celkem 600 Kč, a 21 % DPH z odměny a náhrad advokáta ve výši 2 586 Kč. Celkem tak náhrada nákladů řízení činí 17 902 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den.
Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 21. dubna 2022

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu